

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 11. december 2009.

Klimafjenden er i vores eget land

”De forsøger at flytte klimakrisens omkostninger ved at løse klimaproblemerne væk fra dem, som har skabt dem, og over på dem, som lider mest under konsekvenserne.” Sådan lyder internationale klimabevægelsers dom over det danske formandskab ved COP 15.

Med alle de flotte ord og med en klimaminister, der har fået opbygget sig et image som klimabekymret og velmenende, er det lige før, at man kan komme til at glemme den danske regerings miljønedbrydende fortid.

En af VK-regeringens første initiativer og en af deres største forbrydelser var det, de kaldte afmonteringen af ”Aukens miljø-imperium”. Støtte til vedvarende energi og ikke mindst støtte til et levende græsrodsmiljø, som udviklede nye bæredygtige ideer, og skabte en stærk miljøbevidsthed i befolkningen, blev afskaffet. Resultatet var, at den danske vindmølle-produktion og -opstilling blev sat år tilbage. Interessante eksperimenter og pilotprojekter omkring andre former for vedvarende energi måtte indstilles. Og rigtig mange lokale aktiviteter blev kvalt.

Men nok så mange millioner postet i Bjørn Lomborg kunne ikke feje klimaproblemerne ind under gulvtæppet.

Derfor valgte Anders Fogh Rasmussen som en af sine sidste politiske handlinger at gennemføre en kovending. En som sædvanlig spin-dygtigt gennemført manøvre skulle grønvaske regeringen. Et af redskaberne var udnævnelsen af Connie Hedegaard.

Alt blev sat ind for at COP15-formandsskabet skulle efterlade et billede og et eftermæle af en regering, der tog de globale klimaproblemer alvorligt og fik alverdens statsledere til at gøre noget ved sagen.

Skulle nogle være blevet fanget af regeringens klima-spin, så har talsmanden for u-landenes G77-koordinering, sudaneren Lumumba Stanislaus Di-Aping, i hvert fald gjort sit til at afsløre, at kejser Løkke og kejserinde Connie ikke har noget tøj på.

Han har stemplet det danske formandskab som et ensidigt redskab for de rige vestlige lande. Tidligere på ugen fordømte han et udkast til aftale, som det danske formandskab havde udarbejdet. Udkastet lagde op til, at ulandene skal påtage sig bindende aftaler om at reducere CO2, hvilket de ikke har gjort ifølge Kyoto-aftalen. Desuden skal Verdensbanken og ikke FN kontrollere strømmen af penge, der ledes fra rige til fattige lande. Dermed vil ulandene kun få penge fra de industrialiserede lande, hvis de forpligter sig til en række klimamål.

Lumumba kritiserede også, at forhandlingerne ikke var gennemsigtige, men foregik blandt udvalgte regeringer bag lukkede døre. Det var nøjagtigt det samme udgrænsning af Den Tredje Verdens regeringer, som – sammen med protestdemonstrationerne – fik WTO-topmødet i Seattle til at bryde sammen, da de fattige landes regeringer nægtede at skrive under på en aftale.

Ganske vist har statsministeren benægtet, at der var tale om et officielt dansk udspil, men også den metode genkendes fra WTO-forhandlinger.

Undervejs til og i starten af sådan et topmøde cirkulerer en stribe ”ikke-papirer”. Alle ved, hvor de kommer fra, og alle ved, hvad de indebærer. Men for ikke at blive bundet op på noget, lægger ingen officielt navn til.

Samtidig med Lumumbas udtalelser udsendte den internationale koordinering af klimabevægelser, Climate Justice Now, en udtalelse, hvor de protesterede mod den danske regerings håndtering af formandsskabet med disse begrundelser

- Løkke og Hedegaard anvender udemokratiske metoder, hvor små, eksklusive grupper mødes for at forhandle – men ikke flertallet af de lande, hvis skæbne afhænger af resultatet.
- Løkke og Hedegaard udsender forhandlingsudspil til en snæver kreds af regeringer.
- Løkkes og Hedegaards forhandlingsudspil ignorerer systematisk udviklingslandenes behov og afspejler i overvældende grad Danmark og andre rige landes holdninger. ”De forsøger at flytte omkostningerne ved at løse klimaproblemerne væk fra dem, som har skabt dem, og over på dem, som lider mest under konsekvenserne.”
- Løkke og Hedegaard ignorerer udviklingslandenes bekymring og behov ved systematisk at nedtone forventningerne til en aftale i København.

Med disse markeringer skulle det være slået fast med syvtommersøm, at den danske regering ikke er på ”den gode sags” side i topmødeforhandlingerne.

Med vores kendskab til hvilke samfundsinteresser VKO-blokken har repræsenteret gennem årene, burde det ikke overraske.

Så meget desto vigtigere er det, at 10.000’er af danskere demonstrerer for radikale og retfærdige løsninger på klimakrisen lørdag den 12. december i København sammen med de mange fra andre lande, der er mødt op.

Når statslederne er rejst hjem, skal vi huske på protesterne fra G77 og Climate Justice Now. Som danskere er vores hovedopgave i klimakampen at sikre, at den danske regering tager de nødvendige politiske skridt. Derfor er klimakampen også en kamp for at vælte VK-regeringen og for at sikre, at en S-SF-regering kommer til at gøre en virkelig forskel på dette område.

Der bliver nok at se til for en dansk klimabevægelse efter topmødet.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk